HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

זימנין דלא אנים. והוי גיטין: **וסברה.** למימר אנים ואינו גט ותדלג להיפוך: **ומינסבא.** וכשיבא ויאמר נתנסתי נמלא גט בטל וניניח מן המחרון ממזרים לפיכך ממרו יהא גט: **דמדאורייתא לא הוי גיטא.** שמלינו טועות תוכ מן התורה שנאמר (דברים כב) ולנערה לא תעשה דבר: **כל המקדש.** כל המקדש אשה על דעת שהנהיגו חכמי ישראל בישראל הוא מקדשה שיהיו קיימין קידושין לפי דברי חכמים ויהיו בטילים לפי דברי חכמים על ידי גיטין שהכשילו חכמים: **ואפקעוה רבנן לקידושין.** כשיבא גט כזה מחריבה: **תינח.** למימר אפקעתא דקדקינן בכספא דניחא גט זה עוקר הקידושין ועושה מעות מתנה מעיקרן: **קדיש בביאה מאי.** אפקעתא מעיקרא איכא. בשלמא על ידי גט כשר ע"פ שהקידושין קיימים עד עכשיו גזירת הכתוב היא שהגט כורתו ומתיר איסורו מכאן ולהבא אבל זה שאינו גט מן התורה ואתה מכשירו מפני דעתו של זה שקידשה על דעת חכמים ושניטלו על פי חכמים נריך אתה לומר שמעיקרן לא יהו קידושין ומי קדיש בביאה ואתה עוקר קידושין למפרע מה תהא על ביאתו: **שוויה רבנן לבעילתו.** למפרע על ידי גט שהוא מדבריהם בעילת זנות ויש בהן כח לעשות כן שהרי הוא תלה בהן. שמעתי כל דבותי מפרשים דקדיש בכספא דקידושי דרבנן ניהנו ומי אפשר לומר כן מדא לגזירה שוה היא קיחה קיחה משדה עפרון (קידושין דף ג.) וכל הלמד מגזירה שוה כאלו מכתוב מפורש הוא לכל דבר ועוד מי דרבנן ניהנו היאך סוקלין על ידו ומביאין חולין לעזרה על שגגתן ושוף שוף כי קא משנינן שוויה רבנן לבעילתו בעילת זנות על כרחך נריך אתה לפרש כמו שפירשתי שהקידושין נעקרין מעיקרן ולא מכאן ולהבא. ומפרש לומר שוויה רבנן לכל מקדשי בניאה בעילת זנות טועות גמור הוא ובא להתיר אשת איש המתקדשת בניאה בלא גט מן הטעם הזה ולא מלינו זאת בהתלמוד: **וכן לענין גיטין.** שלפיכך קאי דטעניגן טועות הוא בתנאי הגט להפקיעו: **שכפי דיעין קבועין בכל יום.** כלומר שקניעות כל הימים שוה: **והא בעינן שקדו.** שיהא טורח בשעורה שלשה ימים: **דטריח ליה.** אם טרח לפני השעת ותיקן לורכי שעורה כוונה בשעת או בשני בשעת מאי

זימנין דלא אנים וסברה דאנים ומיעגנא ויתבה ומשום פרוצות דאי אמרת לא ליהוי גיטא זימנין דאנים ואמרה לא אנים ואזלא ומינסבא ונמצא גט בטל ובניה ממזרים ומי איכא מידי דמדאורייתא לא להוי גט ומשום צנועות ומשום פרוצות שרינן אשת איש לעלמא אין [ו]כל דמקדש אדעתא דרבנן מקדש [ז]ואפקעינהו רבנן לקידושי מינה אמר ליה רבינא לרב אשי תינח קדיש בכספא קדיש בביאה מאי איכא למימר שוויה רבנן לבעילתו בעילת זנות איכא דאמרי אמר רבא וכן לענין גיטין אלמא קסבר רבא יש אונס בגיטין מיתיבי הרי זה גיטך אם לא באתי מכאן ועד שנים עשר חדש ומת בתוך שנים עשר חדש אינו גט מת הוא דאינו גט הא חלה הרי זה גט לעולם אימא לך חלה נמי אינו גט והיא גופה קמ"ל דאין גט לאחר מיתה אין גט לאחר מיתה הא תנא ליה רישא דלמא לאפוקי מדרבותינו ת"ש מעכשיו אם לא באתי מכאן ועד שנים עשר חדש ומת בתוך שנים עשר חדש הרי זה גט מאי לאו הוא הדין לחלה לא מת דוקא דלא ניחא ליה דתפול קמי יבם ת"ש מההוא דאמר להו אי לא אתינא מכאן ועד שלשים יום ליהוי גיטא אתא בסוף תלתין יומין ופסקיה מברא ואמר להו חזו דאתאי חזו דאתאי ואמר שמואל לא שמיה מתיא אונסא דשכיח שאני דכיון דאיבעי ליה לאתנויי ולא אתני איהו הוא דאפסיד אנפשיה אמר רב שמואל בר יצחק לא שנו אלא מתקנת עזרא ואילך שאין בתי דינין קבועין אלא בשני ובחמישי אבל קודם תקנת עזרא שבתי דינין קבועין בכל יום אשה נשאת בכל יום קודם תקנת עזרא מאי דהוה הוה הכי קאמר [ח]אי איכא בתי דינין דקבועין האידנא כקודם תקנת עזרא אשה נשאת בכל יום הא בעינן [ט]שקדו דטריח ליה מאי

ואפקעינהו רבנן לקידושין מינה. גריס הסולא (גיטין נג.) פירשתי:

תינח דקדיש בכספא. ד"ד היה הפקר והוו מעות מתנה וממילא יהו כל בעילותיו זנות קדיש בביאה מאי איכא למימר שוויה רבנן לבעילתו בעילת זנות ומתוך שכן לא תקנו בקידושין אלא בשוה פרוטה ומעלה ואין לך ביאה שוה פחות מכן ואפילו הכי לא תקנו בקידושין אלא בביאה שיש בה ש